

OLGA VAN DER MEER

Dicht bij geluk

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2021 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036438605

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

Opnieuw schalde de bel door het huis, extra lang dit keer.

‘Jaja, ik kom al!’ riep Bianca Verbrugge terwijl ze haastig naar de voordeur liep. Een lok haar plakte op haar bezwete voorhoofd.

‘Gefeliciteerd!’ klonk het tweestemmig vanaf de stoep. Dianne van Soest en Vivienne Mulder keken haar lachend aan, allebei met een fles wijn in hun handen.

‘Zo, hebben jullie je eigen voorraad maar meegebracht?’ vroeg Bianca lachend. ‘Waren jullie bang dat er niet genoeg in huis is?’

‘Met jou in de buurt weet je het maar nooit,’ kaatste Vivienne terug. Ze omhelsde haar vriendin hartelijk. ‘Nogmaals van harte. Een kwart eeuw op dit ondermaanse, hoe voelt dat nou?’

‘Oud,’ grijnsde Bianca.

‘Oud genoeg om eindelijk eens uit te vliegen,’ bemoeide Annemie Verbrugge, Bianca’s negentienjarige zus, zich ermee. ‘Dan krijg ik jouw kamer tenminste, die is een stuk groter dan de mijne.’

‘Geduld, zusje, geduld. Nog een halfjaar ongeveer,’ zei Bianca daarop.

‘Echt waar?’ vroeg Dianne verrast. ‘Dus dat appartement gaat door?’

Bianca knikte trots. ‘Ik heb vanmiddag alle papieren getekend. Zodra dat appartementencomplex opgeleverd wordt, ga ik verhuizen.’

‘Fijn voor je. Nog een reden voor een feestje dus,’ meende Vivienne schaamteloos.

‘Waarom denk je dat ik juist op mijn verjaardag dat contract heb getekend? Ik ken jullie en wist dat jullie er een feestje uit zouden willen persen. Nu sla ik twee vliegen in één klap, dat is veel goedkoper.’

‘O, je gaat nu dus op je centen zitten?’ begreep Vivienne.

‘Natuurlijk. Tenslotte krijg ik heel wat kosten aan de inrichting straks,’ knikte Bianca.

Ondertussen liepen de drie vriendinnen de ruime huiskamer van de familie Verbrugge binnen, waar het al aardig vol zat met diverse familieleden en kennissen. Emma Verbrugge, de moeder van het gezin, liep heen en weer met koffie en gebak. Ze zette echter direct het dienblad neer toen ze Dianne en Vivienne ontwaarde. Allebei kregen ze drie warme, liefdevolle zoenen van haar.

‘Fijn dat jullie er zijn,’ zei ze hartelijk. ‘Is Steven niet meegekomen?’ Daarmee doelde ze

op de vriend van Dianne, met wie ze sinds kort samenwoonde.

Dianne schudde haar hoofd. 'Hij is met een opkomend griepje zijn bed ingedoken,' antwoordde ze.

'Moest jij dan niet bij hem blijven, als zijn liefhebbende verpleegster?' grinnikte Annemie.

'Dat heb ik nog wel voorgesteld, maar hij wilde alleen maar slapen. Om nou de hele avond naast hem te zitten om te kijken hoe hij slaapt, vond ik een beetje ver gaan.'

'Het zou natuurlijk ook onmogelijk zijn als jij hier vanavond niet aanwezig was,' meende Bianca. 'Het is geloof ik nog nooit voorgekomen dat een van ons drieën niet op de verjaardag van een van de anderen was.'

'In ieder geval niet sinds ons zesde,' was Vivienne het met haar eens.

'Jullie vormen dus zo'n berucht driemanschap?' vroeg Bo Verbrugge op licht cynische toon. Zij was het nichtje van Annemie en Bianca. Het contact tussen hun vader en die van Bo, twee broers, was al jaren geleden verbroken, maar sinds kort woonde Bo in deze stad en had ze hen opgezocht. Ze was direct hartelijk in de schoot van de familie opgenomen, zoals

ook alle vrienden en vriendinnen van hun twee dochters en hun zoon Arnoud.

‘Wij zijn altijd onafscheidelijk geweest, ja,’ knikte Vivienne monter, niet onder de indruk van het sarcasme in Bo’s stem. ‘En nog, al zijn onze levens uiteraard allemaal een andere kant uitgegaan intussen. Dianne woont sinds kort samen, maar dat is niet ten koste van onze vriendschap gegaan.’

‘Dat kan natuurlijk altijd nog. Enfin, als ze jullie groepje alsnog verlaat vanwege de liefde, stel ik me wel beschikbaar als vervangster,’ lachte Bo.

Vivienne gaf hier geen antwoord op. Eigenlijk mocht ze Bo niet erg en ze wist wel bijna zeker dat haar twee vriendinnen daar net zo over dachten. Maar deze jonge vrouw had zeker geen makkelijk leven gehad, bedacht ze toen. Dat had ze wel begrepen uit de verhalen van Bianca over dit plotseling opgedoken nichtje. Haar moeder was alcoholiste en vond de drank belangrijker dan haar enige dochter. Haar vader had zich volledig op zijn werk gestort om de situatie thuis te ontvluchten, waardoor Bo al vroeg op zichzelf aangewezen was. Dit had haar hard en cynisch gemaakt, een houding die constant, als een beschermend schild, aanwe-

zig was. Misschien zou het de moeite waard zijn om door dat pantser heen te breken en de echte Bo te leren kennen, overwoog Vivienne in stilte. Tenslotte behoorde ze tot de familie Verbrugge en dit gezin stond overal bekend om zijn warmte en hartelijkheid. Leo en Emma vormden samen met hun kinderen Arnoud, Bianca en Annemie een hecht gezin, waar iedereen altijd welkom was. Dianne en Vivienne hadden dat zelf ondervonden. Beiden waren ze enig kind, maar het gemis aan broers en zussen was gecompenseerd door de kinderen Verbrugge. Al van kleins af aan waren ze hier kind aan huis en sinds de ouders van Vivienne in Amerika waren gaan wonen en de ouders van Dianne kort na elkaar overleden waren, beschouwden ze dit helemaal als hun tweede thuis. Alleen al aan Leo en Emma waren ze min of meer verplicht om Bo een kans te geven en haar wat meer bij hun groepje te betrekken.

‘Iemand nog koffie of gaan we over op wat sterkers?’ riep Bianca door de volle kamer heen.

‘Ik heb nog niet eens koffie gehad,’ merkte Dianne op.

‘Dan moet je maar niet zo laat komen.’

‘Ik moest eerst mijn zieke man verzorgen,’ lachte Dianne. ‘Nee, ik geen wijn, Bianc. Ge-

woon koffie en als je dat niet meer hebt, dan liever iets fris.'

'Doe toch niet altijd zo saai,' verweet Vivienne haar.

Dianne trok met haar schouders. 'Ik heb nu eenmaal geen alcohol nodig om het gezellig te hebben. Een glaasje wijn op zijn tijd vind ik lekker, maar frisdrank ook. Vergeet niet dat ik nog moet rijden.'

'En ze moet jou thuisbrengen, Viev, dus wees maar blij,' riep Arnoud terwijl hij gediensig een volle kop koffie voor Dianne neerzette. 'Taart erbij, mevrouw?'

'Heel graag.' Gretig pakte Dianne het bordje met het grote stuk appeltaart van hem aan. De appeltaarten van Emma waren niet te overtreffen en Dianne liet dan ook nooit een gelegenheid voorbijgaan om die te eten.

'Ik doe met je mee,' zei Melanie, de vrouw van Arnoud. 'Tenminste, wat de koffie betreft. Taart heb ik al op.'

'Dat zou mij niet weerhouden,' grijnsde Dianne. 'Hij is weer ontzettend lekker, Emma.'

'Jij aan de koffie?' vroeg Annemie op dat moment aan haar schoonzus. Ze trok haar wenkbrauwen hoog op. 'Dit is de eerste keer dat ik meemaak dat jij koffie prefereert boven een

glaasje witte wijn.’ Ze onderschepte de veelbetekenende blik die Melanie en Arnoud met elkaar wisselden en grijnsde breed. ‘Is er soms iets wat jullie willen vertellen?’

‘Nee, wijsneus, dat wilden we juist nog niet, maar dankzij jou denk ik dat we er nu niet meer onderuit kunnen,’ zei Arnoud terwijl hij Melanie’s hand pakte.

‘Zie je wel! Ik wist het, ik wist het!’ riep Annemie uitgelaten.

Het was Bianca die haar de mond snoerde door haar aan haar arm naar zich toe te trekken en haar toe te fluisteren dat ze haar mond moest houden.

‘Maar...’ protesteerde Annemie.

‘Houd op, anders hoeven ze niets meer te zeggen,’ siste Bianca. ‘Dit is hun nieuwtje, niet het jouwe. Uilskuiken.’

‘Volgens mij heb ik iets gemist,’ merkte Leo, bedachtzaam als altijd, op. Hij keek van Annemie’s verongelijkte gezicht naar de blozende Melanie. Ook Emma keek gespannen toe. Zij kon inmiddels wel raden wat het was. Ze zei echter niets, maar hoopte des te harder.

Melanie knikte Arnoud toe, als teken dat hij het grote nieuws mocht verkondigen.

‘Mam, pap,’ begon hij plechtig terwijl hij

Melanie's hand pakte. 'Jullie worden binnenkort grootouders. Melanie en ik krijgen een baby.'

'Wat geweldig!' Emma straalde helemaal. Dit was waar ze stiekem al een tijdje op hoopte. Ze vond het erg moeilijk dat haar kinderen volwassen werden en het ouderlijk huis verlieten. Een kleinkind kon die leegte wellicht een beetje opvullen. Ze gingen nu een andere levensfase in, besepte ze. Bianca stond al op het punt om uit te vliegen en het zou waarschijnlijk geen jaren meer duren voor Annemie, hun hekkensluitertje, dat voorbeeld zou volgen. Iets waar ze overigens nog niet over wilde nadenken, want dan zou hun huis pas echt leeg zijn. Ze omhelsde eerst Arnoud en daarna Melanie. 'Ik mag toch wel vaak oppassen, hè?' vroeg ze meteen gretig.

Er volgde een algemeen gelach op die opmerking. 'Pas maar op, jongen. Voor je het weet heeft je moeder hier een babykamer ingericht en moet je maar zien dat je je eigen kind terugkrijgt,' lachte Leo. Hij klopte Arnoud hardhandig op zijn schouder.

'Altijd makkelijk, zo'n gratis oppasadres,' zei Bo. 'Als ik ooit nog een kind krijg, mag je altijd oppassen, hoor, Emma. Graag zelfs.'